

Sygn. akt V GC 546/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata DOWHANYCZ - TUROŃ
Protokolant:	St. sekr. sądowy Marzenna Ornaf

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2015 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S. A. we W.

przeciwko U. G.

o zapłatę 43 695,93 zł

na skutek sprzeciwu pozwanej od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 11.07.2014 r. sygn. akt V GNc 329/14, który utracił moc w zakresie punktu I

I. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 43 449,93 zł (czterdzieści trzy tysiące czterysta czterdzieści dziewięć złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12.10.2013 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.611,84 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 2 400,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V GC 546/14

UZASADNIENIE

Powódka (...) S.A. z **siedzibą we W.** reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika w pozwie z dnia 11.10.2013r. domagała się zasądzenia od strony pozwanej **U. G.** prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo – Usługowa (...) U. G. kwoty 43.695,93 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 12.10.2013r. do dnia zapłaty, kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego w łącznej kwocie 4.611,84 zł.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 17.05.2010r. zawarła z pozwaną umowę leasingu nr (...), na mocy której powód nabył i przekazał na rzecz pozwanej przedmiot leasingu, tj. samochód ciężarowy do 3,5 t R. (...), a pozwana zobowiązała się opłacać raty leasingowe według harmonogramu spłat. Powódka podniosła, że pozwana nie wywiązywała się z warunków umowy, konsekwencją czego było wystosowane do pozwanej wezwanie do zapłaty zaległych rat z zastrzeżeniem, że w przypadku ich nieuregulowania, powódka wypowiedzi umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym. Wobec bezskuteczności wezwania do zapłaty, powódka wypowiedziała umowę leasingu jednocześnie wzywając do dobrowolnego zwrotu przedmiotu umowy. Powódka wskazała, że po odebraniu przedmiotu leasingu zleciła uprawnionemu rzeczoznawcy wycenę pojazdu, w celu określenia jego wartości rynkowej.

Następnie sprzedała wyceniony pojazd i dokonała rozliczenia umowy leasingowej stosując założenia § 24 ust. 4 OWUL zgodnie, z którymi leasingobiorca w przypadku rozwiązania umowy leasingowej zobowiązany jest do zapłaty, w terminie 14 dni, zaległych zafakturowanych opłat oraz odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy. Podała, że wobec dokonanego rozliczenia zgodnie z powołanym wyżej zapisem OWUL poinformowała pozwaną o warunkach rozliczenia jednocześnie wzywając ją do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem, na którą złożyły się nieuiszczone w terminie opłaty leasingowe pomniejszone o wartość zbytego przedmiotu leasingu. Powódka podniosła, że próby polubownego rozwiązania kwestii spornej okazały się bezskuteczne.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 02.12.2013 r. **przekazał rozpoznanie sprawy** do Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze (k.5).

Pismem z dnia 02.01.2014 r. powód **ograniczył powództwo** o kwotę 246,00 zł (k.10).

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział V Gospodarczy w dniu 11.07.2014 r. wydał **nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym** zgodny z żądaniem pozwu i umorzył postępowanie w zakresie ograniczonego powództwa (k.81).

Strona pozwana w **sprzeciwie do nakazu zapłaty** z dnia 29 lipca 2014 r. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Nadto pozwana wniosła o dokonanie przez sąd sprawdzenia wartości przedmiotu sporu i właściwości miejscowej sądu. Pozwana również podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

W uzasadnieniu wskazała, że w oparciu o treść art. 709¹⁸ k.c.

w zw. z art. 677 k.c. roszczenie powódki uległo przedawnieniu bowiem termin dochodzenia roszczenia wynosi rok. Pozwana zakwestionowała dochodzoną przez pozwaną wartość przedmiotu sporu, bowiem opinia biegłego rzeczoznawcy została sporządzona na wniosek pozwanej wobec czego jest prywatnym, nieobiektywnym dokumentem i nie może stanowić dowodu w postępowaniu przed sądem. Nadto wskazała, że wysokość dochodzonego roszczenia narusza zasady współzycia społecznego. Pozwana zarzuciła również, że pisma procesowe pozwanego nie spełniają wymogów art. 127 k.p.c., jak również w jej ocenie brak jest podstaw do wniesienia przez powódkę opłaty od pozwu w kwocie 2.185,00 zł, a dokonanie tak wysokiej opłaty wpływa na wyższe koszty postępowania.

Powód w **odpowiedzi na sprzeciw** od nakazu zapłaty (k.103) podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony są przedsiębiorcami. Powód działa w formie spółki akcyjnej, zaś pozwana prowadzi działalność gospodarczą jako osoba fizyczna w oparciu w wpis do ewidencji działalności gospodarczej.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 17.05.2010r. strony zawarły umowę leasingu operacyjnego w oparciu, o którą powód nabył i przekazał pozwanej na czas trwania umowy przedmiot objęty umową, tj. samochód ciężarowy do 3,5 t R. (...) za cenę 53.000,00 zł netto. Do spłaty kwoty za przedmiot leasingu zobowiązana była pozwana, według dołączonego do umowy harmonogramu spłat. § 24 umowy dotyczył rozwiązania umowy przed terminem (k.18).

(umowa leasingu z załącznikami k.15-19)

Wobec nie wywiązywania się przez pozwaną z postanowień umowy leasingu, w szczególności poprzez nieuregulowanie opłaty nr 6 z terminem płatności na 30.10.2010 r. powódka wystąpiła do pozwanej z wezwaniem do zapłaty z dnia 22.11.2010r.

(wezwanie do zapłaty z dnia 22.11.2010r. k.21-24)

Pismem z dnia 10.12.2010 r. powódka w oparciu o treść § 24 OWUL umowy leasingu wypowiedziała pozwaną umowę w związku z nieuregulowaniem zadłużenia ze skutkiem na dzień 25.12.2010 r., jednocześnie zobowiązując do zwrotu przedmiotu leasingu w terminie 3 dni tj. do dnia 27.12.2010 r. i uiszczenia zaległości.

(pismo powódki z dnia 10.12.2010r. k. 25-28)

Powódka w dniu 05.01.2011 r. odebrała od pozwaną przedmiot leasingu. Pozwaną reprezentował wówczas jej małżonek W. G. i telefonicznie umówił się on z przedstawicielem leasingodawcy na zwrot pojazdu. Następnie powódka zleciła rzeczoznawcy wykonanie opinii w zakresie wyceny odebranego przedmiotu leasingu. Określił on wartość netto rynkową w/w pojazdu na kwotę 19.900 zł. Pojazd ten zbyto za 20.100,00 zł.

(potwierdzenie odbioru przedmiotu leasingu k.28, opinia rzeczoznawcy k.29-30, zeznania świadka W. G. k.122v-123)

Powódka pismem z dnia 07.03.2012r. wezwała pozwaną, w związku z rozliczeniem umowy leasingowej, do zapłaty kwoty w wysokości 43.695,93 w terminie 14 dni, tytułem nieuiszczonych opłat leasingowych pomniejszonych o wartość zbytego przedmiotu leasingu pod rygorem skierowania sprawy o zapłatę na drogę postępowania sądowego. Wskazana

w wezwaniu do zapłaty z dnia 07.03.2012r. kwota obejmowała :

a) nieuregulowane raty leasingowe w łącznej wysokości 5.648,75 zł wynikające z :

- faktury VAT nr (...),

- faktury VAT nr (...),

- faktury VAT nr (...),

- faktury VAT nr (...),

- faktury VAT nr (...);

b) faktury (...) wystawionej tytułem wezwań do zapłaty i faktury wystawionej tytułem ubezpieczenia leasingowego w łącznej wysokości 4.523,76 zł, tj.

- faktura VAT nr (...),

- faktura VAT nr (...),

- faktura VAT nr (...),

- faktura VAT nr (...),

- faktura VAT nr (...);

c) notę odsetkową w wysokości 56,84 zł nr (...).../ (...);

d) opłaty niezafakturowane pomniejszone o dyskonto w wysokości 52.896,58 zł, która to kwota stanowiła sumę przyszłych opłat leasingowych, od opłaty 10 do 60 włącznie, które powód pomniejszył o dyskonto według stopy jednomiesięcznej WIBOR tj. 3,66 % obowiązującej w ostatnim dniu roboczym miesiąca poprzedzającego miesiąc rozwiązania umowy tj. 31.12.2010r.

(rozliczenia umowy z wezwaniem do zapłaty k.31-34

faktury VAT k. 61-72)

Powódka dochodziła również od pozwanej zapłaty łącznej kwoty 670 zł tytułem kosztów obciążających pozwaną związanym z brakiem terminowego i dobrowolnego zwrotu przedmiotu leasingu.

(nota obciążeniowa nr (...), nota obciążeniowa nr (...))

Pozwana nie uiściła żadnej z w/w kwot.

(okoliczność bezsporna)

Sąd zważył co następuje:

Sąd przydał walor wiarygodności wszystkim dowodom zgromadzonym w sprawie.

W okolicznościach niniejszej sprawy niesporny jest fakt zawarcia przez strony umowy leasingowej nr (...), na mocy której powód nabył i przekazał na rzecz pozwanej przedmiot leasingu, tj. samochód ciężarowy do 3,5 t R. (...), a pozwana zobowiązała się opłacać raty leasingowe według harmonogramu spłat.

Pozwana nie kwestionowała roszczenia powódki co do zasady, natomiast kwestionowała roszczenie co do wysokości i w zakresie jego wymagalności. Twierdziła, w pierwszej kolejności, że roszczenie powódki uległo przedawnieniu. Sąd nie podzielił zasadności tego zarzutu pozwanej, natomiast uwzględnił w tym zakresie zasadność twierdzeń powódki.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że strony zawarły umowę leasingu, która jest umowa nazwaną, a tym samym regulowaną przepisami ustawy Kodeks Cywilny, księga III, rozdział (...). art. 709¹ - art. 709¹⁸. Wobec tego przy umowie tego rodzaju w pierwszej kolejności zastosowanie mają przepisy dotyczące umowy leasingu. Przepisy te zawierają odesłanie do innego rodzaju umów, w tym umowy najmu, na co powołała się pozwana, jedynie w enumeratywnie wskazanych sytuacjach – art. 709¹⁷ k.c., które nie wystąpiły w przedmiotowej sprawie. Ponadto ustawodawca nie wprowadził, w zakresie przepisów dotyczących umowy leasingu, instytucji przedawnienia roszczenia. Dlatego też w sprawach nieuregulowanych zastosowanie mają przepisy ogólne kodeksu cywilnego w tym art. 118 w zw. z art. 120 k.c. Zgodnie z treścią art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenie okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Natomiast bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, art. 120 k.c. zdanie pierwsze. Sąd miał na uwadze, że powód domagał się zapłaty należności wynikającej z zawartej między stronami umowy leasingu w ramach prowadzonej przez strony działalności gospodarczej. Wobec czego, odnosząc się do ogólnej zasady z art. 118 k.c., termin przedawnienia roszczenia wynosi 3 lata. Natomiast w odniesieniu do reguły z art. 120 k.c. należy zaznaczyć, że bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia wymagalności roszczenia. Roszczenie staje się wymagalne od chwili, w której wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 marca 2014 r. I ACa 1212/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2014 r. V CSK 421/13). W świetle powołanego orzecznictwa oraz art. 120 § 1 zd. 2 wymagalność roszczenia może zależeć od podjęcia przez wierzyciela określonej czynności, wobec czego bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Na tle powyższych rozważań zauważyć należy, że powódka miała realną możliwość określenia wartości zobowiązania pozwanej z chwilą zbycia przedmiotu leasingu. Odnosząc się do § 24 ust. 4 OWUL stanowiących integralną część umowy leasingowej, kwota zobowiązania stanowić ma sumę wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych opłat leasingowych powiększonych o poniesione koszty, a następnie ma być pomniejszona o wartość netto zbytego przedmiotu leasingu bądź wartość określoną przez rzeczoznawcę w opinii jeżeli przedmiot leasingu nie zostanie zbyty na rzecz osoby trzeciej w ciągu 30 dni. Jak wskazała powódka przedmiot leasingu zbyła 28.01.2011 r. i po tym dniu miała realną możliwość dochodzenia roszczenia od pozwanej, wobec czego bieg terminu przedawnienia roszczenia należy liczyć od 29.01.2011

r. Powództwo do e-Sądu w Lublinie zostało wniesione w dniu 11.10. 2013 r., czyli po 2 latach i 10 miesiącach od jego wymagalności. Zatem z powyższego wynika, że nie można uznać za zasadny zarzut przedawnienia pozwanej, bowiem dochodzone przez powódkę roszczenie nie uległo przedawnieniu.

W ocenie Sądu nie można również podzielić poglądu pozwanej w zakresie zarzutu braku zasadności obciążenia jej karą umowną, wobec zasady określonej w art. 483 k.c. Przywołany przepis jak słusznie podniosła pozwana umożliwia zastrzeżenie kary umownej w przypadku zobowiązań niepieniężnych. Uszło jednakże uwadze pozwanej, że obciążenie pozwanej karą umowną związane było z nieterminowym zwrotem przedmiotu leasingu, a zwrot przedmiotu leasingu po upływie okresu, na który została ona zawarta, stanowi świadczenie niepieniężne, a zatem dopuszczalne jest zastrzeżenie kary umownej na wypadek jego niewykonania lub nienależytego wykonania (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2010 r. II CSK 526/09). Istotne jest, że na podstawie § 27 ust. 2 umowy stron za niezwrócenie przedmiotu leasingu w terminie 3 dni od dnia wypowiedzenia umowy leasingu należała się kara umowna. Niewątpliwie pojazd zwrócono 8 dni po terminie (umowę rozwiązano ze skutkiem na dzień 25.12.2010 r., a zwrot pojazdu miał nastąpić z dniem 27.12.2010 r.). Zatem początkową wartość netto 53.000 zł przedmiotu leasingu pomnożono przez 8 dni zwłoki oraz 0,1% co dawało wysokość kary umownej 424 zł.

Pozwana kwestionowała również wysokość roszczenia powódki, jako niezgodnego z zasadami współżycia społecznego i wygórowanego w związku z wydaniem przez biegłego rzeczoznawcę nieobiektywnej opinii. Sąd jednak nie dopatrywał się w roszczeniach powódki sprzeczności z zasadami współżycia społecznego w kontekście art. 5 k.c., tym bardziej, że pozwana nie wskazała dokładnie którą z rzeczonych zasad miała na myśli. Zgodnie zaś z ugruntowanym orzecnictwem w tym zakresie strona, domagająca się zastosowania art. 5 k.c., powinna podjąć choćby próbę sformułowania zasady współżycia społecznego, z którą w jej ocenie niezgodne jest czynienie użytku z prawa podmiotowego. Każdorazowo winna co najmniej wskazać względy moralne, które należy wziąć pod uwagę przy stwierdzeniu naruszenia powyższej klauzuli (vide : wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 2014-01-09 I ACa 944/13). Sąd nie podzielił również zarzutu pozwanej w zakresie nieprawidłowości w wydanej przez biegłego rzeczoznawcę wyceny przedmiotu leasingu. Pozwana bowiem tegoż zarzutu, mimo obowiązku wynikającego z art. 6 k.c., nie udowodniła. Zobligowana była do złożenia wniosków dowodowych w sprzeczności od nakazu zapłaty i wnioskujeła w nim jedynie o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka W. G.. Sąd dowód ten przeprowadził, jednakże w żadnej mierze nie przyczynił się on do uzasadnienia trafności stanowiska pozwanej.

Na tle powyższych rozważań należało uznać roszczenie powódki za uzasadnione i orzec jak w punkcie I sentencji wyroku. Na zasądzoną kwotę składały się zgodnie z umową stron :

1) a) nieuregulowane raty leasingowe w łącznej wysokości 5.648,75 zł wynikające z :

- faktury VAT nr (...),
- faktury VAT nr (...),
- faktury VAT nr (...),
- faktury VAT nr (...),
- faktury VAT nr (...);

b) faktury (...) wystawionej tytułem wezwań do zapłaty i faktury wystawionej tytułem ubezpieczenia leasingowego w łącznej wysokości 4.523,76 zł, tj.

- faktura VAT nr (...),
- faktura VAT nr (...),
- faktura VAT nr (...),

- faktura VAT nr (...),

- faktura VAT nr (...);

c) notę odsetkową w wysokości 56,84 zł nr (...)(...)/ (...);

d) opłaty niezafakturowane pomniejszone o dyskonto w wysokości 52.896,58 zł, która to kwota stanowiła sumę przyszłych opłat leasingowych, od opłaty 10 do 60 włącznie, które powód pomniejszył o dyskonto według stopy jednomiesięcznej WIBOR tj. 3,66 % obowiązującej w ostatnim dniu roboczym miesiąca poprzedzającego miesiąc rozwiązania umowy tj. 31.12.2010r., zgodnie z zestawieniem k.58-60.

Następnie suma należności z punktu 1) a,b,c,d tj. kwota 63.125,93 zł pomniejszona została o wartość netto ze zbytego przedmiotu leasingu w wysokości 20.100,00 zł, co dawało 43.025,93 zł.

2) koszty obciążające pozwaną w związku ze zwrotem przedmiotu leasingu w kwocie 424 zł (kara umowna).

Łącznie więc zsumowanie kwoty z w/w punktu 1) i 2) dawało kwotę zasadzoną w punkcie I wyroku (43.025,93 zł + 424 zł).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. tj. od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do e- Sądu w Lublinie.

Sąd podczas rozprawy w dniu 12.02.2015 r.:

- oddalił wniosek o odroczenie rozprawy albowiem zgodnie z art. 215 k.p.c. w zw. z art. 156 k.p.c. Sąd może odroczyć rozprawę tylko z ważnych przyczyn tymczasem w niniejszej sprawie pełnomocnik pozwanej nie wykazał w sposób przewidziany dyspozycją art. 214¹ k.p.c. faktu choroby pozwanej, a nadto pozwana o toczącej się sprawie wiedziała od dnia 18 lipca 2014 r.(k.84), a o terminie rozprawy zawiadomiona została już na początku grudnia 2014 r. więc jako przedsiębiorca który winien dołożyć podwyższonej staranności przy prowadzeniu swoich spraw, w tym sądowych (art. 355 § 2 k.c.), winna była pełnomocnictwa procesowego udzielić pełnomocnikowi nie dzień przed rozprawą ale wcześniej. Zdaniem Sądu fakt udzielenia pełnomocnictwa procesowego przez pozwaną przed rozprawą w w/ w okolicznościach niniejszej sprawy nie legitymował zasadności wniosku o odroczenie rozprawy i przedkładania spóźnionych wniosków dowodowych o czym niżej,

- oddalił wnioski o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania pozwanej i opinii biegłego jako spóźnione (art.503 § 1 k.p.c.) w świetle faktu, że pozwana wyzwana była do złożenia wszystkich wniosków dowodowych w sprzeczności od nakazu zapłaty o czym została prawidłowo pouczona (k.82,84). Przeprowadzenie wnioskowanych dowodów stałoby ocenę Sądu w sprzeczności z zasadami prekluzji ustawowej i ekonomiki procesowej, gdyż prowadziłyby do konieczności przeprowadzenia kolejnej rozprawy i nadmiernie, zbędnie przedłużyłyby postępowanie,

- oddalił wniosek o sprawdzenie wartości przedmiotu sporu na podstawie art. 19 k.p.c. w zw. z art. 25 k.p.c. albowiem wartość przedmiotu sporu została wskazana w niniejszej sprawie prawidłowo.

Na marginesie dodać można, że nie zostały złożone zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Powódka wygrała sprawę i na poniesione przez nią koszty złożyły się : 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa i 2.400 zł koszty zastępstwa procesowego, 2.185 zł tytułem opłaty od pozwu i 9,84 zł opłaty manipulacyjnej w elektronicznym postępowaniu upominawczym.